

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE **BOLLETTINO**

HOLY SEE PRESS OFFICE BUREAU DE PRESSE DU SAINT-SIÈGE PRESSEAMT DES HEILIGEN STUHLS
OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE SALA DE IMPRENSA DA SANTA SÉ
BIURO PRASOWE STOLICY APOSTOLSKIEJ دار الصحافة التابعة للكرسي الرسولي

N. 0876

Venerdì 25.11.2022

Sommario:

◆ Lettera del Santo Padre al popolo ucraino a nove mesi dallo scoppio della guerra

◆ Lettera del Santo Padre al popolo ucraino a nove mesi dallo scoppio della guerra

Lettera del Santo Padre

Traduzione in lingua ucraina

Traduzione in lingua francese

Traduzione in lingua inglese

Traduzione in lingua tedesca

Traduzione in lingua spagnola

Traduzione in lingua portoghese

Traduzione in lingua araba

Lettera del Santo Padre

Cari fratelli e sorelle ucraini!

Sulla vostra terra, da nove mesi, si è scatenata l'assurda follia della guerra. Nel vostro cielo rimbombano senza sosta il fragore sinistro delle esplosioni e il suono inquietante delle sirene. Le vostre città sono martellate dalle bombe mentre piogge di missili provocano morte, distruzione e dolore, fame, sete e freddo. Nelle vostre strade tanti sono dovuti fuggire, lasciando case e affetti. Accanto ai vostri grandi fiumi scorrono ogni giorno fiumi di sangue e di lacrime.

Io vorrei unire le mie lacrime alle vostre e dirvi che non c'è giorno in cui non vi sia vicino e non vi porti nel mio cuore e nella mia preghiera. Il vostro dolore è il mio dolore. Nella croce di Gesù oggi vedo voi, voi che soffrite il terrore scatenato da questa aggressione. Sì, la croce che ha torturato il Signore rivive nelle torture rinvenute sui cadaveri, nelle fosse comuni scoperte in varie città, in quelle e in tante altre immagini cruente che ci sono entrate nell'anima, che fanno levare un grido: perché? Come possono degli uomini trattare così altri uomini?

Nella mia mente ritornano molte storie tragiche di cui vengo a conoscenza. Anzitutto quelle dei piccoli: quanti bambini uccisi, feriti o rimasti orfani, strappati alle loro madri! Piango con voi per ogni piccolo che, a causa di questa guerra, ha perso la vita, come Kira a Odessa, come Lisa a Vinnytsia, e come centinaia di altri bimbi: in ciascuno di loro è sconfitta l'umanità intera. Ora essi sono nel grembo di Dio, vedono i vostri affanni e pregano perché abbiano fine. Ma come non provare angoscia per loro e per quanti, piccoli e grandi, sono stati deportati? È incalcolabile il dolore delle madri ucraine.

Penso poi a voi, giovani, che per difendere coraggiosamente la patria avete dovuto mettere mano alle armi anziché ai sogni che avevate coltivato per il futuro; penso a voi, mogli, che avete perso i vostri mariti e mordendo le labbra continuate nel silenzio, con dignità e determinazione, a fare ogni sacrificio per i vostri figli; a voi, adulti, che cercate in ogni modo di proteggere i vostri cari; a voi, anziani, che invece di trascorrere un sereno tramonto siete stati gettati nella tenebrosa notte della guerra; a voi, donne che avete subito violenze e portate grandi pesi nel cuore; a tutti voi, feriti nell'anima e nel corpo. Vi penso e vi sono vicino con affetto e con ammirazione per come affrontate prove così dure.

E penso a voi, volontari, che vi spendete ogni giorno per il popolo; a voi, Pastori del popolo santo di Dio, che – spesso con grande rischio per la vostra incolumità – siete rimasti accanto alla gente, portando la consolazione di Dio e la solidarietà dei fratelli, trasformando con creatività luoghi comunitari e conventi in alloggi dove offrire ospitalità, soccorso e cibo a chi versa in condizioni difficili. Ancora, penso ai profughi e agli sfollati interni, che si trovano lontano dalle loro abitazioni, molte delle quali distrutte; e alle Autorità, per le quali prego: su di loro incombe il dovere di governare il Paese in tempi tragici e di prendere decisioni lungimiranti per la pace e per sviluppare l'economia durante la distruzione di tante infrastrutture vitali, in città come nelle campagne.

Cari fratelli e sorelle, in tutto questo mare di male e di dolore – a novant'anni dal terribile genocidio dell'*Holodomor* –, sono ammirato del vostro buon ardore. Pur nell'immane tragedia che sta subendo, il popolo ucraino non si è mai scoraggiato o abbandonato alla commiserazione. Il mondo ha riconosciuto un popolo audace e forte, un popolo che soffre e prega, piange e lotta, resiste e spera: un popolo nobile e martire. Io continuo a starvi vicino, con il cuore e con la preghiera, con la premura umanitaria, perché vi sentiate accompagnati, perché non ci si abitui alla guerra, perché non siate lasciati soli oggi e soprattutto domani, quando verrà forse la tentazione di dimenticare le vostre sofferenze.

In questi mesi, nei quali la rigidità del clima rende quello che vivete ancora più tragico, vorrei che l'affetto della Chiesa, la forza della preghiera, il bene che vi vogliono tantissimi fratelli e sorelle ad ogni latitudine siano carezze sul vostro volto. Tra poche settimane sarà Natale e lo stridore della sofferenza si avvertirà ancora di più. Ma vorrei tornare con voi a Betlemme, alla prova che la Sacra Famiglia dovette affrontare in quella notte, che sembrava solo fredda e buia. Invece, la luce arrivò: non dagli uomini, ma da Dio; non dalla terra, ma dal Cielo.

La Madre sua e nostra, la Madonna, vegli su di voi. Al suo Cuore Immacolato, in unione con i Vescovi del mondo, ho consacrato la Chiesa e l'umanità, in particolare il vostro Paese e la Russia. Al suo Cuore di madre presento le vostre sofferenze e le vostre lacrime. A lei che, come ha scritto un grande figlio della vostra terra, «ha portato Dio nel nostro mondo», non stanchiamoci di chiedere il dono sospirato della pace, nella certezza che «nulla è impossibile a Dio» (Lc 1,37). Egli dia compimento alle giuste attese dei vostri cuori, sani le vostre

ferite e vi doni la sua consolazione. Io sono con voi, prego per voi e vi chiedo di pregare per me.

Che il Signore vi benedica e la Madonna vi custodisca.

Roma, San Giovanni in Laterano, 24 novembre 2022

FRANCESCO

[01838-IT.01] [Testo originale: Italiano]

Traduzione in lingua ucraina

**ЛИСТ СВЯТИШОГО ОТЦЯ
ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
у дев'ятий місяць після початку війни**

Дорогі брати і сестри українці!

Ось уже дев'ять місяців як на вашій землі було розв'язане абсурдне божевілля війни. У вашому небі невпинно гримить зловісний гуркіт вибухів і тривожний звук сирен. Ваші міста розтрощуються бомбами, у той час як зливи ракет несуть смерть, руйнування і біль, голод, спрагу і холод. Численні були змушені втікати вашими дорогами, покидаючи власні домівки та все рідне. Поруч з вашими великими ріками щодня проливаються ріки крові та сліз.

Єднаю мої сльози з вашими і хочу вам сказати, що немає дня, коли б я не був поруч з вами і не носив би вас у моєму серці і в моїй молитві. Ваш біль - це мій біль. На Ісусовому хресті сьогодні я бачу вас — тих, хто страждає від терору, викликаного цією агресією. І справді, хрест, на якому кували Господа, знову проявляється у тортурі, які ми бачимо на тілах загиблих, у братських могилах, виявлених у різних містах, у цих та у багатьох інших кривавих картинах, що увірвалися в наші душі, і здіймають крик: чому? Як люди можуть ставитися так до інших людей?

У моїй пам'яті виринає багато трагічних історій, про які я дізнався. Насамперед це стосується дітей: скільки дітей було убито, скільки поранено, скільки залишилося сиротами, було відірвано від матерів! Я плачу разом з вами за кожною дитиною, що через цю війну втратила життя, як Кіра з Одеси чи Ліза з Вінниці та сотні інших дітей: у кожній з них зазнало поразки усе людство. Зараз ці діти знаходяться на лоні Божому, бачать ваші страждання і моляться, щоби вони закінчилися. Але як можна не відчувати тривоги за них і за тих, малих і дорослих, які були депортовані? Безмірним є біль українських матерів.

Я також думаю про вас, дорога молоде: щоб мужньо захистити свою батьківщину, ви були змушені взяти до рук зброю, полишивши мрії про майбутнє, які ви плакали; я думаю про вас, дружини, які втратили своїх чоловіків і, кусаючи губи, мовчки, з гідністю та рішучістю продовжуєте жертвувати усім задля своїх дітей; думаю про вас, дорослі, що всіляко намагаєтесь захистити своїх рідних; про вас, людей старшого покоління, які замість того, щоб прожити спокійно вечір свого життя, були вкинуті у кромешну ніч війни; про вас, жінки, що зазнали насильства і несете у своїх серцях важкий тягар; про усіх вас, зраних тілом і душею. Я думаю про вас і з сердечною близькістю є з вами, захоплюючись тим, як ви долаєте ці тяжкі випробування.

Я думаю про вас, волонтери, що проживаєте кожен день для народу; про вас, душпастирі святого Божого люду, які часто з великим ризиком для власної безпеки залишалися поруч з людьми, несучи Божу розраду та братню солідарність, уміло перетворюючи спільноти і монастирі на житло, щоб прийняти, допомогти та нагодувати тих, хто опинився у складних умовах. Я також думаю про біженців і внутрішньо переміщених осіб, що опинилися далеко від своїх домівок, часто зруйнованих; і про владу, за яку я молюся: на ній лежить обов'язок керувати країною у трагічні часи та приймати далекоглядні рішення задля миру та

розвитку економіки в умовах руйнування багатьох життєво важливих інфраструктур у містах і селах.

Дорогі брати і сестри, у всьому цьому морі зла і болю, через дев'яносто років після жахливого геноциду Голодомору, я захоплююся вашим добрим запалом. Український народ, попри величезну трагедію, яку зараз переживає, ніколи не занепав духом і не впав у розпач. Світ відкрив для себе сміливий і сильний народ, народ, що страждає і молиться, плаче і бореться, чинить опір і надіється: благородний і стражденний народ. Я продовжую бути з вами серцем і молитвою, з людською турботою, щоб ви відчували супровід, щоб не звикалося до війни, щоб ви не залишалися самотніми сьогодні, а особливо завтра, коли, можливо, з'явиться спокуса забути про ваші страждання.

У ці місяці, коли суворість клімату робить ще більш трагічним те, що ви переживаєте сьогодні, я хочу, щоб ніжність Церкви, сила молитви і любов, якою огортають вас численні брати і сестри по цілому світі стали лагідним дотиком на ваших обличчях. За кілька тижнів буде Різдво, і скрегіт страждань стане ще більш відчутним. А я хочу повернутися з вами до Вифлеєму, до випробувань, з якими Святій Родині довелося зіткнутися тієї ночі, що здавалася лише холодною і темною. Натомість прийшло світло: не від людей, а від Бога; не із землі, а з Неба.

Нехай Мати Його і наша, - Богородиця, - чуває над вами. Її Непорочному Серцю, у єдності з єпископами цілого світу, я посвятив Церкву і людство, а в особливий спосіб вашу Країну і Росію. Її Материнському Серцю приношу ваші страждання і ваші сльози. У Тої, як писав великий син вашої землі, що «в мир наш Бога принесла», не втомлюймося просити жаданого дару миру, будучи певними, що «для Бога нема неможливої жодної речі!» (Лк 1, 37). Нехай Він сповнить справедливі сподівання ваших сердець, зцілить ваші рани і дарує вам свою розраду. Я є з вами, молюся за вас і прошу молитися за мене.

Нехай Господь вас благословить і Богородиця вас оберігає.

Рим, Сан Джованні ін Латерано, 24 листопада 2022 року

[01838-XX.01] [Testo originale: Italiano]

Traduzione in lingua francese

Chers frères et sœurs ukrainiens !

Sur votre terre, depuis neuf mois, la folie absurde de la guerre s'est déchaînée. Dans votre ciel, le rugissement sinistre des explosions et le son inquiétant des sirènes résonnent sans cesse. Vos villes sont martelées par les bombes tandis que les pluies de missiles causent la mort, la destruction et la douleur, la faim, la soif et le froid. Dans vos rues, tant de gens ont dû fuir, laissant derrière eux maisons et êtres chers. Le long de vos grands fleuves coulent chaque jour des rivières de sang et de larmes.

Je voudrais joindre mes larmes aux vôtres et vous dire qu'il n'y a pas un jour où je ne suis pas proche de vous et où je ne vous porte pas dans mon cœur et dans ma prière. Votre douleur est ma douleur. Dans la croix de Jésus aujourd'hui, je vous vois, vous qui souffrez de la terreur déclenchée par cette agression. Oui, la croix qui a torturé le Seigneur revit dans les tortures trouvées sur les cadavres, dans les charniers découverts dans différentes villes, dans ces images et tant d'autres images sanglantes qui sont entrées dans nos âmes, qui nous font crier : pourquoi ? Comment des hommes peuvent-ils traiter d'autres hommes de cette façon ?

De nombreuses histoires tragiques, dont la connaissance m'est parvenue, me reviennent à l'esprit. Tout d'abord, celles des petits : combien d'enfants tués, blessés ou orphelins, arrachés à leur mère ! Je pleure avec vous pour chaque petit qui, à cause de cette guerre, a perdu la vie, comme Kira à Odessa, comme Lisa à Vinnytsia, et comme des centaines d'autres enfants : en chacun d'eux, c'est toute l'humanité qui est vaincue. Maintenant, ils

sont dans le sein de Dieu, ils voient vos angoisses et prient pour qu'elles cessent. Mais comment ne pas éprouver de l'angoisse pour eux et pour ceux, petits et grands, qui ont été déportés ? Le chagrin des mères ukrainiennes est incalculable.

Je pense alors à vous, jeunes, qui, pour défendre courageusement votre patrie, avez dû prendre les armes au lieu de réaliser des rêves que vous aviez cultivés pour l'avenir ; je pense à vous, épouses, qui avez perdu vos maris et qui, vous mordant les lèvres, avez continué en silence, avec dignité et détermination, à faire tous les sacrifices pour vos enfants ; à vous, adultes, qui essayez par tous les moyens de protéger vos proches ; à vous, personnes âgées, qui, au lieu d'un coucher de soleil serein, avez été jetées dans la nuit sombre de la guerre ; à vous, femmes, qui avez souffert de la violence et portez de grands fardeaux dans vos cœurs ; à vous tous, blessés dans votre âme et dans votre corps. Je pense à vous et je suis à vos côtés avec affection et admiration pour la façon dont vous faites face à des épreuves aussi difficiles.

Et je pense à vous, volontaires, qui vous dépensez chaque jour pour les gens ; à vous, Pasteurs du peuple saint de Dieu, qui - souvent au péril de votre propre sécurité - êtes restés proches des gens, apportant la consolation de Dieu et la solidarité des frères, transformant de manière créative les lieux communautaires et les couvents en refuges où vous offrez l'hospitalité, le secours et la nourriture à ceux qui se trouvent dans des circonstances difficiles. Je pense encore aux réfugiés et aux personnes déplacées à l'intérieur du pays, qui se trouvent loin de leurs maisons, dont beaucoup sont détruites ; et aux Autorités, pour lesquelles je prie : c'est à elles qu'incombe le devoir de gouverner le pays en des temps tragiques et de prendre des décisions clairvoyantes pour la paix et le développement de l'économie pendant la destruction de tant d'infrastructures vitales, en ville comme à la campagne.

Chers frères et sœurs, dans cette mer de mal et de douleur - quatre-vingt-dix ans après le terrible génocide de l'*Holodomor* -, je suis impressionné par votre bonne ardeur. Malgré l'immense tragédie qu'il subit, le peuple ukrainien ne s'est jamais découragé et n'a jamais cédé à l'apitoiement. Le monde a reconnu un peuple audacieux et fort, un peuple qui souffre et prie, pleure et lutte, résiste et espère : un peuple noble et martyr. Je continue à vous être proche, de cœur et dans la prière, avec une sollicitude humanitaire, pour que vous vous sentiez accompagnés, pour que vous ne vous habituiez pas à la guerre, pour que vous ne soyez pas laissés seuls aujourd'hui et surtout demain, quand la tentation pourrait venir d'oublier votre souffrance.

En ces mois, où la rigueur du climat rend encore plus tragique ce que vous vivez, je voudrais que l'affection de l'Église, la force de la prière, l'amour que tant de frères et de sœurs sous toutes les latitudes ressentent pour vous, soient des caresses sur vos visages. Dans quelques semaines, ce sera Noël et la douleur de la souffrance sera encore plus vive. Mais je voudrais revenir avec vous à Bethléem, à l'épreuve que la Sainte Famille a dû affronter en cette nuit qui ne semblait que froide et sombre. Cependant, la lumière est venue : non pas des hommes, mais de Dieu ; non pas de la terre, mais du Ciel.

Que sa Mère et la nôtre, la Vierge Marie, veille sur vous. À son Cœur Immaculé, en union avec les évêques du monde, je consacre l'Église et l'humanité, en particulier votre pays et la Russie. À son cœur maternel, je présente vos souffrances et vos larmes. À celle qui, comme l'a écrit un grand fils de votre terre, «a fait entrer Dieu dans notre monde», ne nous laissons pas de demander le don tant attendu de la paix, dans la certitude que «rien n'est impossible à Dieu» (Lc 1, 37). Qu'il comble les justes attentes de vos cœurs, qu'il guérisse vos blessures et vous donne sa consolation. Je suis avec vous, je prie pour vous et je vous demande de prier pour moi.

Que le Seigneur vous bénisse et que Notre-Dame vous garde.

Rome, Saint-Jean-du-Latran, 24 novembre 2022

FRANÇOIS

Traduzione in lingua inglese

Dear Ukrainian brothers and sisters,

For a full nine months, the absurd folly of war has been unleashed upon your land. Your skies have constantly echoed the grim sound of explosions and the alarming wail of sirens. Your cities have been hammered by bombs, as a shower of missiles has caused death, destruction and sorrow, hunger, thirst and freezing cold. Great numbers of people have taken flight into your streets, leaving behind their homes and their dear ones. Alongside the great rivers of your nation, great streams of blood and tears flow daily.

I would like to add my own tears to yours, and to assure you that I am daily close to you and bear you in my heart and in my prayers. Your pain is my pain. Today, in the cross of Jesus, I see all of you who are experiencing the terror unleashed by this aggression. Truly, the cross, the instrument of the Lord's torture, is present anew in the signs of torture found on corpses, in the mass graves discovered in different cities, and in so many other brutal images that leave us appalled and make us cry out, "Why? How can human beings treat other human beings in this way?"

I think often of the many tragic stories that I have heard, especially those involving little ones: how many children have been killed, wounded or orphaned, torn from their mothers! With you, I weep for every child killed in this war, like Kira in Odessa, like Lisa in Vinnytsia, like hundreds of other children. In each of them, our very humanity has been deeply scarred. Now they are in God's arms; they see our struggles and pray that they may soon be ended. Yet how can we fail to feel anguish for their loss and for all those others, young and old, who have been deported? The pain felt by the mothers of Ukraine is incalculable.

I think too of you, young people, who in courageous defence of your homeland have had to take up arms rather than pursue your cherished dreams for the future. I think of you, wives who have lost your husbands, gritting your teeth and quietly carrying on with dignity and determination, and making every sacrifice possible for your children. I think of you adults, who strive in every way possible to protect your dear ones; and you, the elderly, who instead of enjoying a peaceful old age have been cast into the dark night of war. I also think of you, women who were victims of violence and bear immense burdens in your heart, and of all who are pained in soul and body. I think of you and I am close to you, with affection and admiration for the way you are facing such bitter trials.

My thoughts also turn to you, the volunteers who daily sacrifice yourselves to serve others, and to you, the pastors of God's holy people who – often at the risk of your own safety – have remained at the side of your people, offering them the consolation of God and the solidarity of their brothers and sisters. With creativity, you have turned community rooms and religious houses into shelters that provide hospitality, assistance and meals to those in difficulty. I think too of the refugees and the internally displaced, far from their homes, many of which are now destroyed. I pray for the civil authorities, who have the responsibility of governing the country in these tragic times and of taking farsighted decisions for peace and the development of the economy amid the ruin of so many vital infrastructures, both in the cities and in the countryside.

Dear brothers and sisters, in all this great flood of evil and pain – ninety years after the terrible genocide of the *Holodomor* – I stand in admiration of your steadfast resistance. Even amid the experience of this enormous tragedy, the Ukrainian people have never given into discouragement or self-pity. The world has come to recognize a people bold and strong, a people that suffers and prays, weeps and struggles, resists and continues to hope, a noble people of martyrs. I remain close to you in heart and prayer, with humanitarian concern that you never feel alone, that you not become inured to war, that you will not be left alone, at present but even more so in the future, when there may be a temptation to forget your sufferings.

In these months, in which bitter cold only adds to the tragedy that you are experiencing, it is my hope that the affection of the Church, the power of prayer and the love of so many of your brothers and sisters throughout the world be so many caresses on your face. In a few weeks, Christmas will be here, and the harshness of your sufferings will be all the more deeply felt. I would like to return with you to Bethlehem, to the troubles the Holy

Family had to face on that cold and dark night. Yet a light arrived: not from men but from God, not from earth but from heaven.

May Our Lady, the Lord's Mother and our own, watch over you. To her Immaculate Heart, in union with the bishops of the world, I have consecrated the Church and all humanity, and particularly your own country and Russia. To her maternal heart I now commend your sufferings and your tears. From Mary, who as a great son of your land once wrote "brought God into our world", let us never tire of imploring the anxiously-awaited gift of peace, in the sure knowledge that "nothing will be impossible for God" (Lk 1:37). May he grant fulfilment to the rightful aspirations of your hearts, heal your wounds and bestow his consolation upon you. I am with you, I pray for you and I ask you to pray for me.

May the Lord bless you and Our Lady keep you.

Rome, Saint John Lateran, 24 November 2022

FRANCIS

[01838-EN.01] [Original text: Italian]

Traduzione in lingua tedesca

Liebe ukrainische Brüder und Schwestern!

Seit neun Monaten ist in eurem Land der absurde Wahnsinn des Krieges entfesselt. In eurem Himmel hallen unaufhörlich das unheimliche Dröhnen von Explosionen und der beängstigende Klang von Sirenen wider. Bomben hämmern auf eure Städte ein, Raketenschauer verursachen Tod, Zerstörung und Schmerz, Hunger, Durst und Kälte. Auf euren Straßen mussten viele Menschen fliehen und dabei ihr Zuhause und ihre Lieben zurücklassen. Neben euren großen Flüssen fließen jeden Tag Ströme von Blut und Tränen.

Ich möchte meine Tränen mit euren verbinden und euch sagen, dass kein Tag vergeht, an dem ich euch nicht nahe bin und euch in meinem Herzen und meinem Gebet trage. Euer Schmerz ist mein Schmerz. Im Kreuz Jesu sehe ich heute euch, die ihr das Grauen erleidet, das diese Aggression entfesselt hat. Ja, das Kreuz, das den Herrn gequält hat, lebt in den Zeichen von Folter wieder auf, die an den Leichen gefunden wurden, in den Massengräbern, die in verschiedenen Städten entdeckt wurden, in diesen und so vielen anderen grausamen Bildern, die uns in die Seele gedrungen sind, die aufschreien lassen: Warum? Wie können Menschen so mit anderen Menschen umgehen?

Viele tragische Geschichten kommen mir wieder in den Sinn, von denen ich erfahre. Vor allem die der Kleinen: Wie viele Kinder wurden getötet, verletzt oder zu Waisen gemacht, ihren Müttern entrissen! Ich trauere mit euch um jedes Kind, das wegen dieses Krieges sein Leben verloren hat, wie Kira in Odessa, wie Lisa in Winnyzja und wie Hunderte von anderen Kindern: In jedem von ihnen hat die gesamte Menschheit eine Niederlage erlitten. Jetzt leben sie in Gottes Schoß, sie sehen eure Qualen und beten, dass sie ein Ende finden. Aber wie könnten wir nicht für sie und für all jene, die deportiert worden sind, Kleine und Große, Schmerz empfinden? Das Leid der ukrainischen Mütter ist unermesslich.

Dann denke ich an euch junge Menschen, die ihr zur tapferen Verteidigung eures Vaterlandes Hand an die Waffen legen musstet, statt die Träume zu verwirklichen, die ihr für die Zukunft gehegt hattet; ich denke an euch Ehefrauen, die ihr eure Ehemänner verloren habt und euch auf die Lippen beißt, und still, mit Würde und Entschlossenheit, weiterhin jedes Opfer für eure Kinder bringt; an euch Erwachsene, die ihr mit allen Mitteln versucht, eure Lieben zu schützen; an euch ältere Menschen, die ihr in die dunkle Nacht des Krieges geworfen wurdet, statt einen unbeschwerten Lebensabend zu genießen; an euch Frauen, die ihr Gewalt erlitten habt und große Lasten in eurem Herzen tragt; an euch alle, die ihr an Seele und Leib verwundet seid. Ich denke an euch und bin euch nahe mit Zuneigung und Bewunderung dafür, wie ihr euch solch schweren Prüfungen stellt.

Und ich denke an euch freiwillige Helfer, die ihr euch jeden Tag für die Menschen einsetzt; an euch Hirten des heiligen Volkes Gottes, die ihr – oft unter großer Gefahr für eure persönliche Unversehrtheit – bei den Menschen geblieben seid, um ihnen den Trost Gottes und die Solidarität ihrer Geschwister zu bringen, um auf kreative Weise Gemeinderäume und Klöster in Unterkünfte umzuwandeln, wo Menschen in Not Gastfreundschaft, Hilfe und Nahrung angeboten werden. Ich denke auch an die Flüchtlinge und Binnenvertriebenen, die sich weit weg von ihren oftmals zerstörten Wohnungen befinden; und an die politischen Verantwortungsträger, für die ich bete: Auf ihnen ruht die Pflicht, das Land in tragischen Zeiten zu regieren und weitsichtige Entscheidungen für den Frieden sowie für die Entwicklung der Wirtschaft zu treffen, während viel lebenswichtige Infrastruktur zerstört wird, in Städten wie auf dem Land.

Liebe Brüder und Schwestern, in all diesem Meer des Bösen und des Leids – neunzig Jahre nach dem schrecklichen Völkermord des *Holodomor* – bewundere ich euren gesunden Eifer. Trotz der unermesslichen Tragödie, die es erleidet, hat sich das ukrainische Volk nie entmutigen lassen oder ist in Mitleid versunken. Die Welt hat ein mutiges und starkes Volk erkannt, ein Volk, das leidet und betet, weint und kämpft, durchhält und hofft: ein edles und gemartertes Volk. Ich bleibe euch nahe, mit dem Herzen und dem Gebet, mit humanitärer Fürsorge, damit ihr euch begleitet fühlt, damit man sich nicht an den Krieg gewöhnt, damit ihr heute und vor allem morgen nicht allein gelassen werdet, wenn vielleicht die Versuchung kommt, eure Leiden zu vergessen.

In diesen Monaten, in denen die Härte des Klimas das, was ihr erlebt, noch tragischer macht, möchte ich, dass die Zuneigung der Kirche, die Kraft des Gebetes, die Liebe, die so viele Brüder und Schwestern in allen Breitengraden für euch empfinden, wie Liebkosungen auf eurem Gesicht sind. In wenigen Wochen wird Weihnachten sein, und der Aufschrei des Leidens wird noch stärker zu vernehmen sein. Aber ich möchte mit euch nach Bethlehem zurückkehren, zu der Prüfung, der sich die Heilige Familie in jener Nacht stellen musste, die bloß kalt und dunkel zu sein schien. Stattdessen kam das Licht: nicht von Menschen, sondern von Gott; nicht von der Erde, sondern vom Himmel.

Möge seine und unsere Mutter, die selige Jungfrau Maria, über euch wachen. Ihrem Unbefleckten Herzen habe ich, vereint mit den Bischöfen der Welt, die Kirche und die Menschheit geweiht, insbesondere euer Land und Russland. Ihrem mütterlichen Herzen bringe ich eure Leiden und eure Tränen dar. Lasst uns nicht müde werden, sie, die – wie ein großer Sohn eures Landes schrieb – „Gott in unsere Welt gebracht hat“, um das ersehnte Geschenk des Friedens zu bitten, in der Gewissheit: »für Gott ist nichts unmöglich« (Lk 1,37). Möge er die berechtigten Erwartungen eurer Herzen erfüllen, eure Wunden heilen und euch seinen Trost spenden. Ich bin bei euch, ich bete für euch und bitte euch, für mich zu beten.

Möge der Herr euch segnen und die Gottesmutter euch beschützen.

Rom, Sankt Johannes im Lateran, 24. November 2022

FRANZISKUS

[01838-DE.01] [Originalsprache: Italienisch]

Traduzione in lingua spagnola

Queridos hermanos y hermanas ucranianos:

Hace nueve meses se desató en vuestra tierra la locura absurda de la guerra. El estrépito siniestro de las explosiones y el sonido inquietante de las alarmas retumban sin parar en el cielo. Las ciudades son martilladas por las bombas mientras lluvias de misiles provocan muerte, destrucción y dolor, hambre, sed y frío. Muchos han tenido que huir a las calles, dejando sus casas y sus afectos. Junto a los grandes ríos corren día a día ríos de sangre y de lágrimas.

Quisiera unir mis lágrimas a las suyas y decirles que no hay día en el que no esté a su lado y que no los lleve

en mi corazón y en mi oración. Su dolor es mi dolor. En la cruz de Jesús los veo hoy a ustedes, a ustedes que sufren el terror desencadenado por esta agresión. Sí, la cruz que ha torturado al Señor revive en las torturas encontradas en los cuerpos inertes, en las fosas comunes descubiertas en varias ciudades, en esas y en tantas otras imágenes cruentas que nos han traspasado el alma, que lanzan un grito: ¿por qué? ¿Cómo pueden los hombres tratar así a otros hombres?

Vuelven a mi mente muchas historias trágicas de las que he sabido. En primer lugar, aquellas sobre los pequeños. Cuántos niños asesinados, heridos o que han quedado huérfanos, arrebatados de sus madres. Lloro con ustedes por cada pequeño que, a causa de esta guerra, ha perdido la vida, como Kira en Odesa, como Lisa en Vínnytsia, y como otros tantos centenares de niños. En cada uno de ellos es derrotada toda la humanidad. Ellos están ahora en el regazo de Dios, ven sus afanes y oran para que terminen. Pero, ¿cómo no sentir angustia por ellos y por aquellos, pequeños y grandes, que han sido deportados? Es incalculable el dolor de las madres ucranianas.

Pienso también en ustedes, jóvenes, que, para poder defender valerosamente la patria, tuvieron que empuñar las armas en lugar de seguir los sueños que habían cultivado para el futuro. Pienso en ustedes, esposas, que han perdido a sus maridos y apretando los labios, en silencio, siguen realizando con dignidad y determinación todo tipo de sacrificios por sus hijos; en ustedes, adultos, que buscan por todos los medios proteger a sus seres queridos; en ustedes, ancianos, que en lugar de vivir un sereno atardecer han sido arrojados en la noche tenebrosa de la guerra; en ustedes, mujeres, que han sufrido violencia y llevan tantas cargas en el corazón; en todos ustedes, heridos en el alma y en el cuerpo. Pienso en ustedes y estoy a su lado, con afecto y con admiración por cómo afrontan pruebas tan duras.

Y también pienso en ustedes, voluntarios, que se desgastan cada día por el pueblo; en ustedes, pastores del pueblo santo de Dios, que —a menudo con gran riesgo para su integridad— se han quedado junto a la gente, llevando el consuelo de Dios y la solidaridad de los hermanos, transformando con creatividad lugares comunitarios y conventos en albergues en los cuales ofrecer hospitalidad, auxilio y alimentos a quienes atraviesan situaciones difíciles. Pienso también en los refugiados y en los desplazados, que se encuentran lejos de sus casas, muchas de ellas destruidas; y en las autoridades, por quienes rezo. Sobre ellas recae el deber de gobernar el país en tiempos trágicos y de tomar decisiones con amplitud de miras por la paz y para desarrollar la economía durante la destrucción de tantas infraestructuras vitales, sea en la ciudad como en el campo.

Queridos hermanos y hermanas, en medio a este océano de maldad y de dolor —noventa años después del terrible genocidio de Holodomor—, estoy admirado de su gran celo. El pueblo ucraniano, a pesar de la inmensa tragedia que está sufriendo, no se ha desanimado nunca ni se ha abandonado a la autocompasión. El mundo ha reconocido un pueblo audaz y fuerte, un pueblo que sufre y ora, llora y lucha, resiste y espera. Un pueblo noble y mártir. Yo sigo estando con ustedes, con el corazón y con la oración, con una solícita acción humanitaria, para que se sientan acompañados, para no acostumbrarse a la guerra, para que no sean abandonados hoy, y sobre todo el día de mañana, cuando quizás llegue la tentación de olvidar sus sufrimientos.

Durante estos meses, en los que el rigor del clima hace aún más trágico todo lo que viven, quisiera que el cariño de la Iglesia, la fuerza de la oración, lo mucho que los quieren tantísimos hermanos y hermanas de todas las latitudes, sean caricias en su rostro. Dentro de pocas semanas será Navidad y el estruendo del sufrimiento se percibirá aún más. Sin embargo, quisiera regresar con ustedes a Belén, a la prueba que la Sagrada Familia tuvo que enfrentar aquella noche, que sólo parecía fría y oscura. En cambio, la luz llegó, no desde los hombres, sino de Dios; no desde la tierra, sino del cielo.

La Virgen, la Madre suya y nuestra, vela sobre ustedes. A su Corazón Inmaculado consagré, en unión con todos los obispos del mundo, la Iglesia y la humanidad, en particular su país y Rusia. A su corazón de madre presento sus sufrimientos y sus lágrimas. A ella que, como escribió un gran hijo de su tierra, «trajo a Dios a nuestro mundo», no nos cansemos de pedirle el don anhelado de la paz, teniendo la certeza de que «no hay nada imposible para Dios» (Lc 1,37). Que Él dé cumplimiento a las justas esperanzas de sus corazones, sane sus heridas y les conceda su consuelo. Yo estoy con ustedes, rezo por ustedes y les pido que recen por mí.

Que el Señor los bendiga y la Virgen Santa los cuide.

Roma, San Juan de Letrán, 24 de noviembre de 2022

FRANCISCO

[01838-ES.01] [Texto original: Italiano]

Traduzione in lingua portoghese

Queridos irmãos e irmãs ucranianos!

Desde há nove meses que se desencadeou, na vossa terra, a absurda loucura da guerra. No vosso céu, não para de ribombar o sinistro fragor das explosões e o silvo alarmante das sirenes. As vossas cidades são marteladas pelas bombas enquanto chuvadas de mísseis provocam morte, destruição e sofrimento, fome, sede e frio. As vossas estradas viram muita gente obrigada a fugir, deixando suas casas e amizades. A par dos vossos grandes rios, correm diariamente rios de sangue e lágrimas.

Quero unir as minhas lágrimas às vossas, assegurando-vos que não há um dia em que não esteja unido convosco e não vos traga no meu coração e na minha oração. A vossa dor é a minha dor. Hoje, na cruz de Jesus, vejo-vos a vós; vós que sofreis o terror desencadeado por esta agressão. Sim, a cruz que torturou o Senhor revive nas torturas achadas nos cadáveres, nas valas comuns descobertas em várias cidades, nestas e em muitas outras imagens cruentas que penetraram na alma fazendo elevar-se um grito: Porquê? Como podem homens tratar assim outros homens?

Voltam à minha mente muitas histórias trágicas de que tive conhecimento. Em primeiro lugar, as dos pequeninos: quantas crianças mortas, feridas ou que ficaram órfãs, arrancadas às suas mães! Choro convosco por cada pequenino que perdeu a vida por causa desta guerra, como Kira em Odessa, como Lisa em Vinnytsia, e como centenas de outras crianças: em cada uma delas, vemos a derrota da humanidade inteira. Agora elas estão no seio de Deus, veem as vossas aflições e rezam para que tenham fim. Mas, como não sentir angústia por elas e por todos aqueles, pequenos e grandes, que foram deportados? É incalculável a dor das mães ucranianas.

Depois penso em vós, jovens, que, para defender corajosamente a vossa pátria, tivestes de pegar em armas em vez dos sonhos que nutríeis para o futuro; penso em vós, esposas, que perdestes os vossos maridos e, cerrando os dentes, continuais em silêncio, com dignidade e determinação, a fazer todos os sacrifícios pelos vossos filhos; penso em vós, adultos, que procurais de todas as formas proteger os vossos entes queridos; penso em vós, idosos, que, em vez de transcorrer um sereno ocaso, fostes lançados na noite tenebrosa da guerra; penso em vós, mulheres, que sofrestes violências e carregais grandes pesos no coração; penso em todos vós, feridos na alma e no corpo. Penso em vós e estou-vos unido com afeto e admiração pelo modo como enfrentais tão duras provas.

E penso em vós, voluntários, que vos consumis dia a dia pelo povo; penso em vós, Pastores do povo santo de Deus, que – muitas vezes com grande risco para a vossa incolumidade – permanestes junto do povo, levando a consolação de Deus e a solidariedade dos irmãos, transformando com criatividade lugares comunitários e conventos em albergues onde oferecer hospitalidade, socorro e alimento a quem se acha em condições difíceis. E penso ainda nos refugiados e deslocados internos, que se encontram longe das suas casas, muitas das quais destruídas; e penso nas Autoridades, pelas quais rezo: sobre elas recai o dever de governar o país em tempos trágicos e tomar decisões clarividentes em prol da paz e para desenvolver a economia durante a destruição de

tantas infraestruturas vitais, tanto na cidade como no campo.

Queridos irmãos e irmãs, em todo este mar de ruína e dor – à distância de noventa anos daquele genocídio terrível do *Holodomor* –, admiro o vosso benévolo ardor. Apesar da imensa tragédia que suporta, o povo ucraniano nunca desanimou nem se abandonou à lamentação. O mundo reconheceu um povo audaz e forte, um povo que sofre e reza, chora e luta, resiste e espera: um povo nobre e mártir. Continuo unido convosco, com o coração e com a oração, com a solicitude humanitária, a fim de que vos sintais acompanhados, para que não nos habituemos à guerra, deixando-vos sozinhos hoje e sobretudo amanhã, quando porventura nos sobrevier a tentação de esquecer os vossos sofrimentos.

Nestes meses, em que a rigidez do clima torna ainda mais trágico o que vivestes, quero que o afeto da Igreja, a força da oração, o bem que vos querem muitíssimos irmãos e irmãs, em todas as latitudes, sejam carícias no vosso rosto. Dentro dalgumas semanas, será Natal fazendo-se sentir ainda mais o estridor do sofrimento. Mas quero voltar convosco a Belém, à provação que a Sagrada Família teve de enfrentar naquela noite, que se anunciava unicamente fria e escura. Em vez disso, a luz chegou: não dos homens, mas de Deus; não da terra, mas do Céu.

Nossa Senhora, Mãe de Deus e nossa, vele por vós. Ao seu Imaculado Coração consagrei, em união com os Bispos de todo o mundo, a Igreja e a humanidade, em particular o vosso país e a Rússia. Ao seu materno Coração, apresento os vossos sofrimentos e as vossas lágrimas. A Ela, que «trouxe – como escreveu um grande filho da vossa terra – Deus ao nosso mundo», não nos cansemos de pedir o suspirado dom da paz, na certeza de que «nada é impossível a Deus» (Lc 1, 37). Que Ela realize os justos anseios dos vossos corações, cure as vossas feridas e vos dê a sua consolação. Eu estou convosco, rezo por vós e peço-vos para rezardes por mim.

Que o Senhor vos abençoe e Nossa Senhora vos guarde.

Roma – São João de Latrão, 24 de novembro de 2022.

FRANCISCO

[01838-PO.01] [Texto original: Italiano]

Traduzione in lingua araba

سېسنرف ابابل ةسادق ةلاسر

ينارك وأل بعشلا لىل

برحل عالدنا نم رهشأ ةعست دعب

2022 ربمفون/ينأثل ني رشت 24

الإخوة والأخوات الأوكرانيون!

على أرضكم، منذ تسعة أشهر، انطلق جنون حرب هوجاء. في سمائكم، دوي الانفجارات المشؤومة وصوت صفارات الإنذار المزعج لا يتوقف. مدنكم تقصفها القنابل، وزخات الصواريخ تزرع الموت والدمار والألم والجوع والعطش والبرد. وفي شوارعكم، اضطر الكثيرون إلى أن يغربوا ويتركوا بيوتهم وأحباءهم. وعلى طول أنهاركم الكبيرة، تندفق كل يوم أنهار الدماء والدموع.

أودّ أن أضُمَّ دموعي إلى دموعكم، وأن أقول لكم إنّه لا يوجد يوم لست فيه قريباً منكم ولا أحملكم في قلبي وفي صلاتي. ألمكم ألمي. أراكم اليوم على صليب يسوع، أنتم الذين تتألمون من الرعب الذي انطلق مع هذا العدوان. نعم، الصليب الذي عدّب الربّ يسوع يحيا من جديد في التعذيب الذي نراه في الجثث، وفي المقابر الجماعية التي اكتشفت في مدن مختلفة، وفي تلك الصور، وفي صور أخرى دموية كثيرة التي انطبعت في نفوسنا، وحملتنا على أن نصرخ قائلين: لماذا؟ كيف يمكن للبشر أن يعاملوا بشراً آخرين بهذه الطريقة؟

تعود إلى ذهني قصص مأساوية عديدة أعرفها. ولا سيما الأطفال الصغار: كم عدد الأطفال الذين قُتلوا أو جرحوا أو تيتّموا، أو انتزعوا من أمهاتهم! أبكى معكم من أجل كل طفل فقد حياته، بسبب هذه الحرب، مثل كيرا في أوديسا، ومثل ليزا في فينيتسا، ومثل مئات الأطفال الآخرين: في كل واحد منهم هُزمت البشرية جمعاء. الآن هم في حضن الله، يرون همومكم وبصلون من النهاية. ولكن كيف لا نشعر بالألم الشديد معهم ومع من تمّ ترحيلهم صغاراً وكباراً؟ آلام الأمهات الأوكرانيات لا تحصى ولا توصف.

ثم أفكر فيكم، أيّها الشّباب. لكي تدافعوا بشجاعة عن وطنكم، كان عليكم أن تحملوا السلاح بدلاً من الأحلام التي كنتم تحلمون بها في المستقبل. وأفكر فيكن، أيّها الزوجات، اللواتي فقدن أزواجهنّ، وتواصلن الصّمت، تعصّون الشّفاء، وتتابعن بكرامة وعزم، بتقديم كلّ تضحيات من أجل أبنائكنّ. وأنتم، البالغين، الذين تحاولون بكلّ طريقة أن تحموا أحبائكم. وأنتم، الكبار المتقدمين في السنّ، الذين بدلاً من أن تقضوا غروب شمس هادئ، ألقي بكم في ليلة الحرب المظلمة. وأنتن، النساء اللواتي تعرّضن للعنف وتحملن في قلوبكن أحمالاً ثقيلة. وأنتم جميعاً، الجرحى في النفس والجسد. أفكر فيكم وأنا قريب منكم بمودة وإعجاب كيف تواجهون مثل هذه المحن الصّعبة.

وأفكر فيكم، أيّها المتطوّعون، الذين تبذلون أنفسكم كلّ يوم من أجل الشّعب، وأفكر فيكم، أيّها الرّعاة، رعاة شعب الله المقدّس، الذين - خاطرتهم غالباً مخاطرة كبيرة بسلامتكم - وقيتم قريبين من النّاس، وحملتكم إليهم تعزية الله وتضامن الإخوة، وحولتم بإبداع أماكن الجماعات والأديرة إلى أماكن إقامة، حيث يمكنكم أن تقدّموا الاستقبال، والإغاثة والطّعام للذين يضحون في هذه الطّروف الصّعبة. وأيضاً، أفكر في اللاّجئين والمشرّدين في الدّاخل، البعيدين عن بيوتهم، التي دُمّر الكثير منها، وفي السّلطات التي أصّلي من أجلها: عليها يقع الواجب في أن تحكم البلد في أوقات مأساوية وأن تتخذ قرارات بعيدة النّظر من أجل السّلام ومن أجل تطوير الاقتصاد، أثناء الدّمار الذي لحق بالكثير من البنى التّحتية الحيويّة، في المّدن والأرياف.

أيّها الإخوة والأخوات الأعزّاء، في بحر الشّرّ والألم هذا كلّ - تسعون سنة بعد الإبادة الجماعية الرّهية *Holodomor* - أنا مُعجب بحماسكم واندفاعكم. على الرّغم من المأساة الهائلة التي يمرّ بها الشّعب الأوكراني، لم تهنّ عزيمته ولم يستسلم لطلب الشّفقة. اعترف العالم بشعب جريء وقويّ، وشعب يتألم ويصلي، ويبكي ويقاتل، ويقاوم ويترجّى: شعب نبيل وشهيد. ما زلت قريباً منكم، بقلبي وصلاتي، وبمشاعري الإنسانيّة، حتّى تشعروا بأنّ لكم مرافقين، وحتّى لا تتعودوا على الحرب، وحتّى لا تُتركوا وحدهم اليوم وخصوصاً غداً، ربّما عندما تأتينا التّجربة في أن ننسى آلامكم.

في هذه الأشهر، التي تزيد فيها قسوة المناخ المأساة التي تعيشونها، أودّ أن تكون محبة الكنيسة، وقوة الصّلاة، والخير الذي يريده لكم الكثير من الإخوة والأخوات من كلّ مكان في الأرض، مثل أيدٍ تلاطف وجوهكم. بعد بضعة أسابيع سيحلّ عيد الميلاد، وصراخ الألم سيزداد. لكن، أودّ أن أعود معكم إلى بيت لحم، وإلى المعاناة التي كان على العائلة المقدّسة أن تواجهها في تلك اللّيلة، التي بدت باردة ومظلمة. لكن النور أتى: ليس من البشر، بل من الله، وليس من الأرض، بل من السّماء.

لتسهر عليكم سيّدتنا مريم العذراء، أمّ الله وأمنا. لقلبها الطّاهر، وبالاتّحاد مع أساقفة العالم، كرّست الكنيسة والإنسانيّة، لا سيما بلدكم وروسيا. إلى قلبها الوالدي أقدم آلامكم ودموعكم. إليها التي "حملت الله إلى عالمنا"، كما كتب ابن كبير

ليبارككم الربّ يسوع ولتحرصكم سيّدتنا مريم العذراء.

روما، بازيليكَا القديّس يوحنا في اللاتران، يوم 24 تشرين الثّاني/نوفمبر 2022.

[01838-AR.01] [Testo originale: Italiano]

[B0876-XX.01]
